

SĂRBĂTOAREA SFÂNTULUI SIMEON PRIMITORUL DE DUMNEZEU LA PATRIARHIE

Vineri, 3/16 februarie 2024, Patriarhia a prăznuit sărbătoarea pomenirii Sfântului Simeon primitorul de Dumnezeu în Sfânta sa Mănăstire din Ierusalimul de Vest, lângă Mănăstirea Sfintei Cruci.

La această sărbătoare, Biserica îl cinstește pe Sfântul Simeon primitorul de Dumnezeu, deoarece a slujit în mod deosebit în Taina Întâmpinării lui Iisus în Templu, când L-a recunoscut ca fiind Mântuitorul și a exclamat „ochii mei au văzut mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o înaintea feței tuturor popoarelor; Lumină care luminează neamurile și slava poporului Tău Israel” și a cerut să plece din această lume: „acum slobozește pe robul Tău în pace, după cuvântul Tău” (Lc. 2, 29-32).

La această sărbătoare, Preafericitul Părinte și Patriarh al Ierusalimului Teofil a oficiat Sfânta Liturghie în biserica menționată mai sus, având drept împreună-slujitori pe ÎPS Mitropolit Chiriac din Nazaret, Arhiepiscopii Aristarh al Constantinei și Metodie al Taborului, Ieromonahi de la Sfântul Mormânt, protos fiind Părintele Dragoman, Arhimandritul Matei, Arhimandriții Claudiu și Ieronim, Vasile de Misiunea Spirituală Rusă la Ierusalim (MISSIA), Părintele Simeon, Arhidiaconul Marcu și Ierodiaconii Evloghie, Dositeu și alții. Răspunsurile la strană au fost date de Părintele Hanna Awad-Antoniou, de elevii Școlii Patriarhale și de domnul Fadi Abed Al Nour, în prezența Consulului General al Greciei la Ierusalim, domnul Dimitrios Angelosopoulos, și cu participarea la rugăciune a monahilor, monahiilor și a membrilor parohiei Grecești.

Înainte de Sfânta Împărtășanie, Preafericirea Sa a ținut

următoarea predică:

„Acum slobozește pe robul Tău, după cuvântul Tău, în pace, că ochii mei văzură mântuirea Ta, Pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor, Lumină spre descoperirea neamurilor și slavă poporului Tău Israel.” (Luca 2,29-32), a strigat Bătrânul Simeon.

Iubiți frați întru Hristos,

Cucernici creștini și pelerini,

Duhul Sfânt, Care a fost cu dreptul și cuviosul Simeon, ne-a adunat astăzi pe toți în acest loc sfânt unde se află mormântul Sfântului, pentru a cinsti cu bucurie sfânta sa pomenire și pentru a sărbători Întâmpinarea Pruncului Iisus, Domnul și Dumnezeu și Mântuitorului nostru Hristos, la Templu.

Bătrânul Simeon se distinge printre ceilalți sfinți proroci și oameni din Sfânta Biblie pentru că a fost aflat vrednic să primească în brațele sale „mântuirea lui Dumnezeu”, adică pe Hristos, de aceea spune „Acum slobozește pe robul Tău, după cuvântul Tău, în pace, că ochii mei văzură mântuirea Ta, Pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor, Lumină spre descoperirea neamurilor și slavă poporului Tău Israel” (Luca 2,29-32)

Interpretând aceste cuvinte, printre Părinții consacrați ai Bisericii, Sfântul Chiril al Alexandriei spune: „A fost pregătită pentru Hristos încă înainte de începutul lumii și a fost descoperită la sfârșitul vremurilor”. Zigavinos spune: „Tu (Dumnezeu) ai pregătit mântuirea mai înainte de toți, pentru ca ea să se vădească tuturor”. Origen marchează natura integrală a mântuirii, spunând: „Aceasta pe care au văzut-o ei este mântuirea nu numai pentru evrei, ci pentru întreaga lume... înaintea feței nu numai pentru un singur popor, nu numai pentru Israel, ci înaintea feței tuturor popoarelor”.

Într-adevăr, „mântuirea lui Dumnezeu”, pe care au văzut-o ochii dreptului Simeon, se referă la totalitatea mântuirii neamului omenesc. Și aceasta pentru că „mântuirea lui Dumnezeu” nu e altceva decât taina Proniei dumnezeiești, și anume Întruparea lui Dumnezeu Cuvântul, după cum explică Părinții Bisericii purtătoare de Dumnezeu. „El a numit mântuire Întruparea Fiului Cel Unul-Născut”, spune Sfântul Teofilact. „Mântuirea o numește Biblia Hristosul lui Dumnezeu”, spune Sfântul Vasile cel Mare. Iar potrivit Sfântului Atanasie cel Mare, „mântuirea înseamnă prezența întrupată a lui Dumnezeu Cuvântul”.

Mai mult decât atât, cuvintele profetice ale cuviosului Simeon: „Lumină spre descoperirea neamurilor și slava poporului Tău Israel” (Luca 2,32) mărturisesc că Dumnezeu Cuvântul Întrupat din trupul curat al Sfintei Fecioare și Născătoare de Dumnezeu Maria, este prezența luminii dumnezeiești în lumea necunoașterii și a idolatriei. Iată de ce psalmistul zice: „Întru lumina Ta vom vedea lumină” (Ps. 35,9). Domnul spune clar în predica Sa: „Eu sunt Lumina lumii; cel ce îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8,12). „Hristos este lumina neamurilor, pentru că El trebuia să lumineze cu învățătura Sa neamurile care zăceau în întuneric”, spune Origen. „El S-a făcut lumină pentru cei care erau în întuneric și înșelare și căzuseră în mâna diavolului”, spune Sfântul Chiril al Alexandriei. „Fiind o lumină pentru a lumina neamurile și pe cei orbiți de înșelăciuni; el cheamă revelație capacitatea de a vedea din nou limpede; spre slava și propășirea poporului Tău Israel. Slava lor a fost izvorârea din ei după firea omenească. Într-adevăr, întruparea Sa răscumpărătoare a luminat neamurile cu cunoașterea lui Dumnezeu și a virtuții, în timp ce i-a slăvit pe evrei pentru că El a devenit un nativ de-al lor” (PG 129,893A), spune Zigavinos.

Mișcat de Duhul Sfânt, Bătrânul Simeon a spus către Maria, mama lui Iisus: „Iată, Acesta este pus spre căderea și

ridicarea multora din Israel și ca un semn care va stârni împotriviri” (Luca 2,34). Interpretând acest cuvânt, Sfântul Chiril al Alexandriei spune: „Emanuel este pus de Dumnezeu Tatăl ca piatră de temelie, aleasă, prețioasă” (cf. 1 Petru, 2,6). Dar cei care au crezut în El nu au fost rușinați, în timp ce necredincioșii care nu au reușit să vadă această taină în Hristos, au căzut și au fost zdrobiți. Dumnezeu Tatăl a spus din nou: „Iată, pun în Sion piatră de poticnire și piatră de sminteală; și tot cel ce crede în El nu se va rușina.” (Romani 9,33, PG 72,505B).

Într-adevăr, dragii mei frați, de când Hristos, Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl, a intrat în istoria omului, El a devenit motivul căderii și al ridicării multora; căderea pentru cei care nu au crezut în El și ridicarea pentru cei care l-au acceptat și au crezut în El. De aceea, până în ziua de azi, Hristos rămâne „un semn care va stârni împotriviri” (Luca 2,34). La aceasta se referă și Sfântul Pavel când spune: „în tot chipul, fie din fățărnicie, fie în adevăr, Hristos se propovăduiește” (Fil. 1,18). Potrivit Sfântului Ioan Evanghelistul, tocmai aceasta „este judecata, că Lumina a venit în lume, și oamenii au iubit întunericul mai mult decât Lumina. Căci faptele lor erau rele” (Ioan 3,19).

La întrebarea noastră, ce îi împiedică pe oameni să vadă lumina adevărului, adică pe Hristos? Răspunsul este, două lucruri: pe de o parte, e voința liberă a omului, iar pe de altă parte, faptele rele ale omului. Pentru aceasta, Apostolul Petru, inspirat de Dumnezeu, spune: „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, muriți față de păcate, să viețuim dreptății” (1 Petru 2,24). Aceasta înseamnă că nimeni nu se poate baza pe Hristos ca Mântuitor dacă nu a renunțat la păcat și nu trăiește cu „dreptate”.

Calea de eliberare de păcat este întâlnirea noastră cu Hristos, după pilda dreptului Simeon, care „l-a primit pe Hristos în brațele sale” (cf. Luca 2,28). Sfânta noastră Biserică ne cheamă la această cauză prin glasul imnografului:

„Veniți și noi, cu cântări dumnezeiești să întâmpinăm pe Hristos, și să-L primim pe Dânsul, a Căruia mântuire Simeon a văzut” (Vecernia, Stihira 3). „Să luăm aminte ca Domnul să nu ne găsească dormind”, spune Atanasie cel Mare.

Întâlnirea noastră, dragii mei frați, cu Mântuitorul nostru Hristos este întotdeauna realizabilă în Biserică, prin rugăciune și cultivarea virtuților smereniei și pocăinței, mai ales prin participarea la taina Euharistiei, unde cel care are inima curată se umple de viață și se îndumnezeiește, pe de o parte, și vede prin ochii sufletului mântuirea lui Dumnezeu, adică a lui Hristos, pe de altă parte. Amin. La mulți ani, cu pace!”

Înainte de otpust, Preafericirea Sa a binecuvântat coliva și a făcut un Trisaghion cu ocazia împlinirii a nouă zile de la plecarea fericitului egumen, Arhimandritul Theodoritos, care a slujit timp de patruzeci și cinci de ani cu evlavie la Sfânta Mănăstire și această comunitate grecească.

După Sfânta Liturghie, Ierodiaconul Simeon și monahia Maria, care l-au slujit cu devotament pe părintele Theodoritos, plecat la cele veșnice, timp de mulți ani, au oferit o recepție pentru soborul patriarhal și pentru cei prezenți.

Din partea Secretariatului-General